

Кога ся порасширило Римско-то царство на сѣверъ и на Истокъ Римляне-ти разбрали нѣщо повече за Венеды-ты или Сръбы-ты. Покрай Венеды-ты излизать на бѣль свѣтъ и отдѣльны Словенскы племена: *илменскы Словене, Кривичи, Велешы, Сѣверяне, Карпашскы Хръваши, Поляне* и другы.

Прѣвъ вторж-тж половинж на II-ый вѣкъ по Р. Х. отъ еднж странж германскы и галскы племена си напустили огнища-та покрай Одеръ и Балтійско море, а отъ другж странж нѣкон чудскы племена си оставили земи-ты около Волгж и Уралъ, та потеглили камъ западъ и югъ. Тогава Словене-ти, тія *сѣверни иноязычници* (Superiores Barbari) ся потеглили камъ Западъ между Одеръ и Вислж, дѣ-то и по-прѣди ся мѣшали Нѣмци съ Словены (Суевы). Тогава и Велети-ти налѣгнжли приморскы-ты стравы та истыкали оттамъ Готы-ты и другы Нѣмцы. И съ Римляны-ты ся спрѣчкали нѣкон Словенскы народи (у III-ий вѣкъ по Р. Х.), както що ся знае нарочито за Хръваты-ты (Карпи), кои-то задружно съ Бастарны-ты и Нѣмцы-ты нѣколко пѣти ся били съ Римскы-ты войскы (192—306).

Кога-то ся намѣстилы Готи-ты покрай Черно-Море, нѣкон Словене подпаднжли подъ власть на готскый краль Херманрика (332—350); отъ готскж ржкжгы отняли *Хуни-ши*, едѣо Уралско-Чудско племя. Хуни-ти добрѣ и пріятелскы живували съ Словены-ты, за това за много врѣмя испослѣ другоземци броили и мыслили и Словены-ты за Хуны.

Кога-то ся съборили силвы-ты дръжавы Римска и Готска, Словене-ти по-охално зели да ся простирать на югъ и на Западъ кждѣ крайдунавскы-ты и крайлабскы-ты страны, дѣ-то или ся явяватъ като нови пришълци или подкрѣпать западнжлж-тж тамо Словенцинж. Сега ся загубило и домашно-то имъ названіе *Сръби*, като общо на цѣлый родъ, та ся зачувало само у нѣкон Словенскы племена, а по имя у Сръбы-ты крайлабскы и южны. Намѣсто това имя у писатели-ты въ VI-ый вѣкъ по Р. Х. ся срѣщатъ имена: *Словенъ, Слави, Склави, Склавини*. Това имя *) было прѣ-

*) Форма-та *Слованъ, Словенъ, Словянъ* види ся да е прѣвобитна, домашна, а пакъ форма: *Слави, Склави, Склавини*, а оттова *Славени, Славене*, и *Славяне* е чужда, както Шафарикъ надлъго расправя у свои-ты „Словенскы Древности. Р. 25 бр. 8.